

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Próba. Kipróbálom magam, kipróbálom a többieket, a (levelező) társamat. Játsszunk. A játék a legkomolyabb dolog az életben. Játsszani fontos, játszani jó, játszani szórakoztató, tanulságos. Játékra, próbára hívtuk egymást, itt kint és ott bent, hogy ugyan térben külön, de lélekben mégis együtt játsszunk, keressük egymásban, a másikban a jót, a szépet, megtanuljunk örülni az apró sikereknek, és tudjunk együtt örülni a másik sikereinek is.

Az első próba arról szólt, hogy a lemondásunkkal valakit megajándékozunk. Lemondunk az időnkéről, egy kis édességről, az ebéd egy részéről, és azzal megajándékozunk valaki mást. Noha a környezet különböző, a problémák mások, a vállalt feladata nem lehet mindenkinek ugyanaz, mégis megküzdöttünk azért, hogy az idei nagybőjtben kicsit jobbak lehessünk. Olvasóink fogadják szeretettel levelezőink alábbi megosztásait arról, hogy igen, a börtönben is lehet jót tenni, a börtönben is lehet jónak lenni!

Nem gyűjtöttem rá néhány alkalommal és/vagy nem ittam kávé. És hozzá elolvastam jó néhány idézetet a Bibliából. És azt hiszem eljutottam

arra a pontra, hogy megérezsem a lemondásnak a valódi jelentőségét. Igaz, ez azért hosszabb idő volt, míg el tudtam vonatkoztatni attól a kicsinyes tépelődésemről, hogy jól van már, minek ez a „bőjt” egy-két szál cigaretta miatt!? Pedig csak két-három órát tűztem ki magamnak naponta, és mégis hiányzott a füst. Meg-meg is inogtam, és kattogtam, de aztán csak kitartottam, és pár nap múlva már valamiféle örömet éreztem, hogy ki tudtam tartani. Mára már szinte természetes, hogy az esti váltás után már nem gyűjtök rá. És mint azt már előbb írtam, az ilyen „tépelődős” állapotomban jobban átéreztem az idézetek lényegét. Azt, hogy Jézus úgy volt képes lemondani minden olyan földi dologról (család, otthon, meleg, biztonság, kényelem, gazdagság...), hogy közben tudta jól, a vesztébe rohan. Tehát nem csak a vágyait (mert biztos voltak Neki is emberként az emberek közt) győzte le, hanem az ösztöneit is felülírta azáltal, hogy nem keresett kibúvót a halál elől. Ez tényleg óriási tett, majdhogynem felfoghatatlan. Jó részesévé válni ennek azáltal – még ha csak néhány szál cigarettával is – hogy én is le-

Júniusi imaszándékunk

Ne mondjátok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítéleznek. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is.” (Lk 6,37-38)

*Vezess minket, Urunk,
a megbocsátás útján!*

mondok valamiről (tudatosan) azért, hogy egy kicsit átéljem azt, amit Ő átélt.

Az, hogy a következő eset a bőjti időszakra tehető, az csak a véletlen műve?!?! Ezért talán jelenthet többet is, mint egy direkt időzített és szánt tett, nem tudom. Azt viszont tudom, hogy én a számomra második legértékesebb dolgot tettem kockára egy fogvatartott társam megsegítése miatt. Még tavaly ősszel történt, hogy a jól megszokott körletemet bizony munkálatok miatt el kellett hagyni. Így a jól összeszokott és nyugodt kis társaságunkat szétszórták más-más körletek más-más zárkáiba. Február 12-éig tartott ez az állapot. Akkor költözhattünk vissza a körletünkre. Csakhogy

én nem egyedül érkeztem vissza a régi társak közé, hanem „hoztam” magammal valakit. Ezt a valakit azon a körleten ismer-tem meg, ahová arra a négy hó-napra raktak be. Nehéz időszak volt az nekem, hiszen hosszú évek óta kis közösségben éltem, tartottak fogva. Az én nyugodt és a szokásokhoz ragaszkodó természetemnek nagy arculcsapása volt az a nagyzárka. Fenekestől felfordult az életem. Ebben a környezetben ismertem meg ezt a srácot. Furcsán hatott ő ott, mint oázis a sivatagban. Nekem legálábbis azzá vált. Számptalan sok beszélgetés az életről, a börtön-ről, a hitről. Ezek a beszélgetések nélkül sokkal nehezebb lett volna az a négy hónap. Elmondta azt is, hogy egy-két haverját elszállítot-

ták, aki meg maradt, elrakták más körletbe. Már beletörődött a nem hozzá való környezetbe. Bajba is keveredett, lerontotta az anyagát. Pedig az ítéletéből már csak néhány év van hátra, így mehetne enyhébb végrehaj-tási szakaszba, majd onnét egy-két napos eltávozásra. Viszont így erre esélye sincs, abban a környezetben lehetetlen „kijavítani” az anyagát. Eközben, hogy közeledett a vissza-költözés, szervezkedtünk a régi társakkal, hogy ki kivel akar egy zárkán lenni!? A miénkben fennmaradt egy hely. Az új ismerősömmel megegyeztünk, hogy ha sikerül, akkor átjön oda. Gondoltam, hogy egy esély simán jár Neki arra, hogy majd ott a nyugodtságban bizonyítson... Viszont a régi társaim nem fogadták kitörő örömmel az ötletemet. Tudják, hogy ez a srác „már cinkes”, és mint ilyen, hamarabb megtalálhatják, bajt hozhat a zárkára. Lényegében azt mondták nekem, hogy az én felelősségem az, ha jön. Tudtam jól, hogy ez mit jelent: először is kiközösítést, továbbá azt, hogy ha ez a srác nem tud beilleszkedni, akkor nem csak neki kell mennie majd... Nos, a Próba keretében kérdezem, Te hoz-tad volna? Én hoztam. És a Próba keretében mondom, hogy ezzel a döntéssel lemond-tam a biztonságérzetemről és a nyugalmamról. Néhány nappal a költözés után kaptam a barátai-mtól Nagyböjtre nyomtatvá-nyokat, amikből kezdek rájönni, hogy jól cselekedtem. Persze ijesztő az, hogy ezzel a döntéssel kockára tettem mindazt, amit a börtönbeli körülmények és az elhelyezésem jelent, de ugyanakkor meg, ha nem tettem volna semmit az ügyért, akkor most meg nem tudnék tükörbe

A SUDOKU táblázatnak minden sorában, oszlopában és 3x3-as kis négyzetében minden karakter (betű vagy szám) pontosan egy-szer fordul elő. A római számokkal jelölt cellákba kerülő karakterek adják a megfejtést, amit a Bibliából lehet kikeresni:

I II III , IV V - VI VII

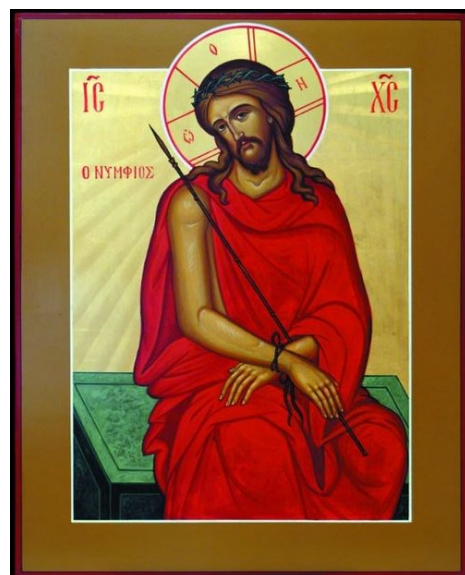
R	Z			1		VII		
6				E	0	R		
I	0	2					6	IV
2				6				Z
S	II		2		Z		V	E
1				F				6
	6					F	2	
	VI		S	0	E			R
				2	III		1	0

nézni. És mint írtam már, az, hogy olvastam a böjti időszakról, csak megerősített abban, hogy helyesen cselekedtem. Ezzel, és még néhány apróbb lemondással én is átérezhetek valamicskét abból, amit Jézus követése és kereszthalála jelentett/jelent.

Másodmagammal voltam egy két-személyes cellában. Egy nyári napon fürdés után hamarabb tértem vissza a zárkába, mint zárkátársam. Belépve rögtön megakadt a szemem a kis faasztalra készített vacsoránkon. Két doboz joghurtot és két gyönyörű őszibarackot találtam. Ritkán kapunk gyümölcsöt. Nagyot nyeltem, szinte éreztem a számban az érett barack csodálatos ízét. Kézbe vettem az egyik barackot, és az addig érzett örömet keserű csalódottság váltotta fel. A messziről gyönyörűnek látszó gyümölcs háromnegyede romlott volt. Akkor már megszemléltem a másikat is, azt teljesen hibátlannak találtam. Mit tegyek most? Vallásos énem tudta, mit kell tennem. A romlott barackot kidobtam, a szép és egészségeset érintetlenül ott hagytam az asztalon. Pár perc múlva a zárkátársam is visszajött a fürdőből. Nagy örömmel fedezte fel ő is a gusztusos gyümölcsöt. De mivel csak egyet látott, megkérdezte tőlem, mit csináltam az én barackommal. Természetesen azonnal befaltam, mihelyt megtaláltam - válaszoltam. Nagyon finom volt! - tettem hozzá a hihetőség kedvéért. Zárkátársam örömmel nyugtázta a válaszomat, és élvezettel elmajszolgatta a hatalmas gyümölcsöt. Én mosolyogva figyeltem, és arra gondoltam, mennyivel szebb lenne a világ, ha mindenki megpróbálna apró örömekeket szerezni embertársainak.

Egy másik alkalommal egy elítélt társam meglátogatott a zárkában. Rövid beszélgetés után kiderült, hogy szeretne kérni tőlem egy elsőbbségi borítékot, hogy a látogatási engedélyt édesanyjának elküldje. Nekem is már csak egy volt, és éppen készültem levelet írni a Mécses Levelezőtársamnak. Rövid gondolkodás után beláttam, hogy a sorstársamnak nagyobb szüksége van rá, mert a látogatás megíúsulása függ attól, hogy időben megkapja-e az édesanyja a levelet az engedéllyel. Jó szívvel odaadtam neki a borítékot. Végül én is tudtam venni magamnak egyet, és így én is el tudtam küldeni a levelet. Pár nap múlva egy tábla csoki kíséretében visszakaptam a borítékot. Nem a csokoládé esett nagyon jól, hanem az, hogy segíteni tudtam.

Mindannyiunkban megvan a vágy arra, hogy jók legyünk, hogy a másik emberrel jót tegyünk. Minden nap szembejön velünk számtalan lehetőség, hogy a jó mellett döntsünk. Nem kell nagy dolgokra gondolni, néha elég egy jó szó, egy mosoly a másíknak, ami ingyen van, még le sem kell mondanunk a saját tulajdonunkról. Sokan mondják, hogy a jóság a gyengeség jele, a világban farkastörvények uralkodnak, muszáj erősnek lenni, különben elnyomnak, eltaposnak mások. Lehet, hogy igazuk van, de a gyakorlat azt mutatja, hogy a csúcsragadozók bár erősek, mégis magányosak és boldogtalanok, akik viszont szüntelen a jót keresik, akik mások javért munkálkodnak nap, mint nap, azok lesznek igazán boldogok.

kitárod értem

akkor ott bennrekedt egy kiáltás
akkor ott egy hang
végleg elszakadt
akkor ott némán átléptem rajta
de súlya végleg vállamra ragadt

most itt vagyok
bezárva a hang követ
most itt vagyok
magam a cellarengeteg
most itt vagyok
vágym vinne falon túlra
de súlya múltamnak
magamra zárt kapuja

akkor most hol vagyok a mában
akkor most
magamba zártan útaltan
akkor most ki az ki
megszán engem
de súlya szeretetének
bűneimre is mérhetetlen

Uram! nem hittelek
nélküled éltem
Uram! kegyelmedért
remegve reméltem
Uram! hogy mindezekért
mégis megszánasz engem
múltam súlyos kapuját
kitárod értem a Mennyben

A Szentlélek

Hosszú időbe telt, mire sikerült megértenem a Szentlélek fogalmát, mi az, hogy az Isten az három, Szentháromság – Atya, Fiú, Szentlélek. Segített megértésében, amikor rájöttem, ez olyan lehet, mint a rendes család: apa a férfi, anya a nő és gyerek vagy gyerekek, a földi háromság, a tökéletes családi modell. Az Úr, mint apa, Jézus, mint gyermek, és akkor a Szentlélek lehet az anya.

Anya, aki közvetíti apa akaratát, és szolgálja fiát is mindig és mindenkor. Ő a Közvetítő!

Nekem, mint embernek mit közvetít a Szentlélek? Hogyan tudom észrevenni, miből jöhetek rá létezésére, jelenlétére, közvetítésére? Én, aki olyan dolgokat tettem és teszek, amit mások (és én is) bűnnek tartanak, miként érdemelhetem ki, hogy egy ilyen Anya, mint amilyen a Szentlélek, velem törődjön, meg akarjon menteni?

Megmenteni? Igen, hiszen az Úr jobbító szándékát közvetíti felém. Ezt akkor érezhetem, érzem, amikor megbánom tiszta szívemből, amit tettem, amivel másnak ártottam. Ez nem az a megbánás, amikor mások szembesítenek tetteimmel, és azt mondom: megbántam. Ez az a megbánás, amit belül, a lelkem-

ben érzek, amikor csend van körülöttem, és megszólal bennem a lelkiismeret hangja. A Szentlélek, mint lelkiismeret.

Érezhetem, vagy érezhetném, amikor megszólal valami bennem, ezt vagy azt nem kéne megtennem, amikor figyelmeztet egy alig hallható hang, ezt ne, ezt már ne tegyem. Amikor elbizonytalanodok, és ha mások nem mondanák azt, ugyan, hagyd már, hülyeség, nem lesz semmi baj, akkor inkább hazamennék. Milyen jó is lenne a figyelmeztető hangra hallgatni, és erősnek lenni másokkal szemben, akik legyáváznak, ha nem megyek velük. Nem inkább akkor vagyok gyáva, amikor a csábításnak engedek? Igen, milyen bátor is az, aki ilyenkor nemet tud mondani! Mennyire szeretnék én is ilyen bátor lenni!

Ez a figyelmeztető anyai hang, most már tudom, a Szentlélek közvetítő hangja, amely azt mondja, még nem késő, van időm és utam a megbánásra, a megtérésre. A Szentlélek figyelmeztet, úgy éljem tovább az életem, hogy ne a pokolba kerüljek bűneim miatt, hanem Hozzá! Ezt

kívánja tőlem az Úr, az én apám. Mert melyik igazi apa és anya akarja azt, hogy gyermeke bűnös legyen, és emiatt szenvedjen? Egy igazi apa, egy igazi anya azt akarja, hogy én jó legyek, tisztességes példakép, akire fel lehet nézni, nem pedig szégyelleni.

Értem már, miért is hallom időnként magamban azt a féltő hangot, miért beszél velem olyan szépen, és akarja, hogy jó legyek!

Az Úr, az értünk földi életét adó Jézus, és az anyai Szentlélek akarja, hogy a Családhoz tartozzak!

„S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.”
(Jn 14,26)

Júliusi imaszándékunk

Taníts meg bennünket, Urunk, a Te szelídségedre!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszegye.hu

Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalma. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)

